

Sygn. I C 419/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 października 2013 roku

Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Sądu Rejonowego Iwona Adamiak - Orłowska
Protokolant:	Praktykant Andrzej Kłapeć

po rozpoznaniu w dniu 3 października 2013 roku na rozprawie w L. sprawy z powództwa Gminy L. - Miejskiego Ośrodka Pomocy Rodzinie

przeciwko W. M.

o zapłatę kwoty 576 (pięćset siedemdziesiąt sześć) złotych, wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 listopada 2005 roku do dnia zapłaty

I. oddala powództwo;

II. oddala wniosek powoda o zasądzenie kosztów procesu.

Sygn. akt I C 419/13

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 17 kwietnia 2013 roku pełnomocnik Gminy L. wniósł o zasądzenie od pozwanego W. M. kwoty 576,00 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 01 listopada 2005 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, iż Kierownik Sekcji (...) Świadczeń Miejskiego Ośrodka Pomocy Rodzinie w L. decyzją z dnia 02 czerwca 2004 roku przyznał żonie pozwanego D. M. zasiłek pielęgnacyjny w wysokości 144,00 złotych w okresie od 01 maja 2004 roku do dnia 31 maja 2007 roku. Żona pozwanego w oświadczeniu złożonym przed pracownikiem (...)u w L. wskazała numer konta męża tj. W. M. jako konto właściwe do przelewów w/w zasiłku. W dniu 17 października 2005 roku D. M. zmarła, mimo to kwoty zasiłku pielęgnacyjnego przesyłane były na konto pozwanego w dniach: 17 listopada 2005 roku 144,00 złotych, 08 grudnia 2005 roku 144,00 złotych, 11 stycznia 2006 roku 144,00 złotych oraz 06 lutego 2006 roku 144,00 złotych.

Pozwany pismem z dnia 26 kwietnia 2006 roku oświadczył, iż akceptuje należność oraz zobowiązuje się do jej zapłacenia w ratach po 20,00 złotych miesięcznie. W odpowiedzi na zobowiązanie pozwanego do spłaty zadłużenia (...) w L. w piśmie z dnia 27 kwietnia 2006 roku wskazał wysokość poszczególnych rat oraz termin płatności tj. 38 rat po 20,00 złotych miesięcznie oraz jedna ostatnia rata w wysokości 16,00 złotych w okresie od 30 maja 2006 roku do dnia 30 września 2008 roku. Pomimo chęci ugodowego załatwienia sprawy przez powoda pozwany nie wykazał najmniejszej woli spłaty choćby części zadłużenia. Powód dwukrotnie kierował do pozwanego wezwania do zapłaty w dniach 30 czerwca 2006 roku i 27 marca 2012 roku, zaś pozwany w dniu 12 kwietnia 2012 roku złożył podanie

o umorzenie zadłużenia z uwagi na trudną sytuację materialną. Powód pismem z dnia 11 maja 2012 roku odmówił jednak umorzenia zadłużenia wzywając jednocześnie pozwanego do jego spłaty (pozew k. 3-9).

W dniu 17 maja 2013 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie w sprawie o sygn. akt I Nc 333/13 wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym zgodnie z żądaniem pozwu (nakaz zapłaty z dnia 17 maja 2013 roku k. 27).

W dniu 04 czerwca 2013 roku pozwany W. M. wniósł od w/w nakazu zapłaty sprzeciw, zaskarżając go w całości.

W uzasadnieniu podniósł, iż jego zmarła żona otrzymywała zasiłek pielęgnacyjny w wysokości 144,00 złotych przyznany na okres od 01 maja 2004 roku do dnia 31 maja 2007 roku na mocy decyzji z dnia 02 czerwca 2004 roku. Świadczenie było wypłacane na konto, do którego jako współmałżonek miał dostęp także pozwany jako osoba do niego upoważniona. D. M. zmarła w dniu 17 października 2004 roku. Na podane konto wpływały różne świadczenia z różnych tytułów i nigdy nikt nie sprawdzał i nie dzielił wpływów. W czasie gdy świadczenie było wypłacane na w/w konto nie było ono rozliczane pomiędzy małżonkami. Pozwany wraz z żoną podejmowali pieniądze z tego konta na zaspokojenie bieżących potrzeb, w szczególności związanych z zabezpieczeniem leczenia D. M., którą mąż się opiekował. Taki stan rzeczy trwał również po śmierci żony. Pieniądze były wypłacane przez pozwanego na bieżące utrzymanie, leki i jedzenie, jak również przeznaczane na utrzymanie mieszkania. Pozwany nie zdawał sobie nawet sprawy z tego, że pieniądze wpływają z tego tytułu po śmierci żony i nigdy w tym okresie nie występował o wydruki z konta.

Zaznaczył, iż dopiero po zawiadomieniu przez powódkę pozwany zorientował się, że jeszcze 4 miesiące po śmierci żony na w/w konto wpływały wskazane w pozwie kwoty z tytułu zasiłku pielęgnacyjnego. Jednakże kwoty te zostały w całości przez niego wydane na bieżąco na podstawowe potrzeby życiowe. Pieniądze te zostały zatem przez pozwanego zużyte w taki sposób, że nie jest już wzbogacony i w chwili ich wydania nie wiedział nawet, że jest zobowiązany do zwrotu jakichkolwiek kwot na rzecz powódki.

Oświadczenie złożone przez pozwanego o dobrowolnej miesięcznej spłacie kwoty wypłaconego zasiłku po 20,00 złotych było złożone z obawy, że mogą mu zostać wstrzymane świadczenia i będzie w gorszej sytuacji przy ubieganiu się o celowe zasiłki. Dlatego pomimo tego, że zdawał sobie sprawę, że może nie być w stanie spłacać takiej kwoty, zdecydował się podpisać takie zobowiązanie, nie chcąc pogarszać swojej sytuacji w kontaktach z (...). Pozwany utrzymuje się, bowiem obecnie z zasiłku stałego w wysokości 299,94 złotych miesięcznie oraz dodatku mieszkaniowego przekazywanego przez Gminę bezpośrednio do (...) w wysokości 167,00 złotych. Otrzymuje on ponadto sporadycznie wypłacane zasiłki celowe na lekarstwa i środki czystości, w kwotach, które nie wystarczają nawet na ich wykupienie. Korzysta przy tym, ze stałej opieki zakres, której ostatnio zwiększono do 3 godzin dziennie. Stan zdrowia pozwanego ulega zaś stałemu pogorszeniu.

Podniósł on również zarzut przedawnienia roszczenia, ponieważ zgodnie z przepisami dotyczącymi zwrotu nienależnie wypłaconych zasiłków takie roszczenie ulegają przedawnieniu z upływem lat 3. Jednocześnie biorąc pod uwagę zasady współżycia społecznego, oceniając stan majątkowy i zdrowotny pozwanego skierowane przeciwko niemu powództwo powinno zostać oddalone (sprzeciw z dnia 04 czerwca 2013 roku k. 32-36).

Na rozprawie w dniu 05 września 2013 roku pełnomocnik powoda popierał powództwo, nie uznając zgłoszonego przez pozwanego zarzutu przedawnienia, pozwany z kolei w dalszym ciągu nie uznawał powództwa wnosząc o jego oddalenie (stanowisko procesowe pełnomocnika powoda oraz pozwanego k. 55v).

W dalszym toku sprawy strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Na podstawie decyzji z dnia 02 czerwca 2004 roku Gmina L. -Miejski Ośrodek Pomocy Rodzinie w L. przyznał D. M. będącej żoną W. M. zasiłek pielęgnacyjny w wysokości 144,00 złotych na okres od dnia 01 maja 2004 roku do dnia 31 maja 2007 roku (dowód: decyzja z dnia 02 czerwca 2004 roku k. 11).

D. M. oświadczyła, iż przyznane jej świadczenia winny być przekazywane na rachunek bankowy nr (...), który to rachunek bankowy należał do W. M. (dowód: okoliczności bezsporne, oświadczenie k. 12, zeznania powoda złożone w trybie art. 299 k.p.c. k. 63 w zw. z k. 55v-56, zeznania B. S. k. 56-57).

Na rachunku bankowym powoda, oprócz przekazywanego przez Miejski Ośrodek Pomocy Rodzinie w L. zasiłku pielęgnacyjnego znajdowały się również środki pieniężne pochodzące ze sprzedaży mieszkania i samochodu (dowód: zeznania powoda złożone w trybie art. 299 k.p.c. k. 63 w zw. z k. 55v-56, zeznania B. S. k. 56-57).

Pomimo tego, iż D. M. zmarła w dniu 17 października 2005 roku, Gmina L. -Miejski Ośrodek Pomocy Rodzinie w L. wypłacił na wskazane przez nią konto w dniach 17 listopada 2005 roku, 08 grudnia 2005 roku, 11 stycznia 2006 roku oraz 06 lutego 2006 roku kwoty po 144,00 złotych (dowód: okoliczności bezsporne, kserokopia odpisu skróconego aktu zgonu D. M. k. 13).

Pieniądze te W. M. spożytkował na bieżące utrzymanie (dowód: zeznania powoda złożone w trybie art. 299 k.p.c. k. 63 w zw. z k. 55v-56).

Pismem z dnia 20 kwietnia 2006 roku Miejski Ośrodek Pomocy Rodzinie w L. wezwał właściciela rachunku bankowego nr (...) do zwrotu w terminie 7 dni od daty doręczenia pisma omyłkowo przekazanych kwot w łącznej wysokości 576,00 złotych. W. M. przed otrzymaniem tegoż pisma nie posiadał wiedzy, iż Gmina L.-Miejski Ośrodek Pomocy Rodzinie w L. przekazał na jego rachunek po śmierci żony w/w kwotę tytułem zasiłku pielęgnacyjnego (dowód: wezwanie do zapłaty k. 59-60, zeznania powoda W. M. złożone w trybie art. 299 k.p.c. k. 63 w zw. z k. 55v-56)

W piśmie z dnia 26 kwietnia 2006 roku W. M. zobowiązał się do zwrotu nienależnie pobranego zasiłku pielęgnacyjnego przysługującego zmarłej żonie D. M., który został przekazany na jego konto przez Miejski Ośrodek Pomocy Rodzinie w L. w miesięcznych ratach po 20,00 złotych. W konsekwencji powyższego oświadczenie Miejski Ośrodek Pomocy Rodzinie w L. w piśmie z dnia 27 kwietnia 2013 roku wskazał wysokość poszczególnych tj. 38 rat po 20,00 złotych miesięcznie, zaś ostatnia rata w wysokości 16,00 złotych płatnych do 30 dnia każdego miesiąca poczynając od 30 maja 2006 roku do dnia 30 września 2008 roku (dowód: oświadczenie z dnia 26 kwietnia 2006 roku, pismo z dnia 27 kwietnia 2006 roku k. 15).

Pomimo złożonego oświadczenia W. M. nie dokonał żadnej wpłaty na rzecz Miejskiego Ośrodka Pomocy Rodzinie w L. z uwagi na to, iż nie dysponował pieniędzmi (dowód: zeznania powoda złożone w trybie art. 299 k.p.c. k. 63 w zw. z k. 55v-56).

Z kolei piśmie z dnia 14 kwietnia 2012 roku W. M. zwrócił się do Miejskiego Ośrodka Pomocy Rodzinie w L. z prośbą o umorzenie zaległości powstałych w związku z wypłaconym zasiłkiem pielęgnacyjnym przysługującym D. M. po jej śmierci, lecz Miejski Ośrodek Pomocy Społecznej w L. nie przychylił się do jego prośby i odmówił odstąpienia od żądania zwrotu nienależnie pobranego świadczenia wzywając go jednocześnie w piśmie z dnia 27 marca 2012 roku do jej zwrotu w nieprzekraczalnym terminie do dnia 30 września 2012 roku (dowód: podanie k. 18-19, pismo z dnia 30 czerwca 2006 roku k. 16, pismo z dnia 27 marca 2012 roku k. 17).

W. M. od 2000 roku jest podopiecznym Miejskiego Ośrodka Pomocy Rodzinie w L.. Utrzymuje się on jedynie z zasiłku stałego obecnie w wysokości 374,00 złotych oraz z zasiłków celowych na m. in. pokrycie części kosztów leczenia, zakup opału, jednak przyznane świadczenia i tak nie wystarczają mu na zakup wszystkich niezbędnych leków oraz opłacenie rachunków. W. M. korzysta również z dotacji w formie jednego ciepłego posiłku dziennie oraz pomocy opieki środowiskowej w wymiarze 3 godzin dziennie. Jest on ponadto osobą o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności oraz cierpi na wiele schorzeń m. in. serca, kręgosłupa, astmę (dowód: zeznania powoda W. M. złożone w trybie art. 299 k.p.c. k. 63 w zw. z k. 55v-56, zeznania B. S. k. 56-57).

Powyższy stan faktyczny, który był w niniejszej sprawie był w zasadzie bezsporny między stronami Sąd ustalił na podstawie przytoczonych dowodów. Znajduje on w pełni potwierdzenie w powołanych powyżej dowodach z

dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy. Dokumenty nie budzą wątpliwości, co do swej autentyczności, a ich wiarygodność nie została skutecznie zakwestionowana przez żadną ze stron, wobec czego Sąd dał im wiarę.

Sąd obdarzył ponadto walorem wiarygodności zeznania świadka B. S. (k. 56-57), której z racji pełnienia funkcji opiekunki środowiskowej doskonale znana jest sytuacja finansowa, materialną pozwanego. Zeznania te są ponadto jasne, logiczne jak również zgodne z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w aktach niniejszej sprawy.

Sąd uznał również w całości za miarodajne zeznania pozwanego złożone w trybie art. 299 k.p.c. (k. 63 w zw. z k. 55v-56) z uwagi na to, iż są one logiczne, spójne, a ponadto zostały złożone spontanicznie, toteż Sąd nie znalazł żadnych podstaw aby je zakwestionować w jakiegokolwiek części. Ponadto zeznania te zgodne są z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w niniejszej sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest niezasadne w związku, z czym podlegało oddaleniu.

Instytucja nienależnego świadczenia została uregulowana w art. 410 k.c., który w § 1 stanowi, iż przepisy artykułów poprzedzających (a więc dotyczących bezpodstawnego wzbogacenia) stosuje się w szczególności do świadczenia nienależnego. Oznacza to, iż nienależne świadczenie jest jednym z wypadków bezpodstawnego wzbogacenia i do powstania odpowiedzialności z tego tytułu konieczne jest zaistnienie wszystkich jego przesłanek, takich jak wzbogacenie, zubożenie, związek między nimi oraz brak podstawy prawnej. [...] (M. K., artykuł zatytułowany „Wadliwość umowy przedwstępnej, a umowa przyrzeczona”, publ. M. Prawn. 2000/5/285).

Z kolei przepis art. 410 § 2 k.c. zawiera definicję nienależnego świadczenia, stanowiąc, iż świadczenie jest nienależne, jeżeli ten, kto je spełnił, nie był w ogóle zobowiązany lub nie był zobowiązany względem osoby, której świadczył, albo jeżeli podstawa prawna świadczenia odpadła lub zamierzony cel świadczenia nie został osiągnięty, albo jeżeli czynność prawna zobowiązująca do świadczenia była nieważna i nie stała się ważna po spełnieniu świadczenia.

Jak zostało powyżej wspomniane, do nienależnego świadczenia mają zastosowanie przepisy dotyczące bezpodstawnego wzbogacenia, którego przesłanki wynikają z treści art. 405 k.c. i obejmują uzyskanie korzyści majątkowej bez prawnej ku temu podstawy oraz uzyskanie takiej korzyści kosztem innej osoby. Nie ma innych warunków uznania, że nastąpiło bezpodstawne wzbogacenie. W szczególności nie należy do nich ani wiedza, ani też wola osoby wzbogaconej, wręcz odwrotnie, do bezpodstawnego wzbogacenia dojść może nawet wbrew woli osoby, na rzecz której przysporzenie nastąpiło (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 09 stycznia 2002 roku, V CKN 641/00, LEX nr 54331). Powyższe potwierdza również wyrok Sądu Najwyższego z dnia 06 grudnia 2005 roku, według którego, odpowiedzialność z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia obciąża wzbogaconego niezależnie od tego, w wyniku jakiego zdarzenia uzyskał korzyść majątkową. Może ona powstać w wyniku działania wzbogaconego, jak i nawet wbrew jego woli z jego dobrą lub złą wiarą. Może być także rezultatem czynności zubożonego, osób trzecich, a nawet sił przyrody (I CK 220/05, LEX nr 172188).

Aby świadczenie miało charakter świadczenia nienależnego musi być dokonane w zamiarze wykonania zobowiązania, chociaż w chwili spełnienia świadczenia zobowiązanie nie istnieje. Ponadto świadczący musi błędnie mniemać o istnieniu zobowiązania. Nie jest, zatem w zasadzie świadczenie nienależne, jeżeli spełniający je wiedział, że nie był w ogóle zobowiązany.

Nienależne świadczenie odróżnia się od pozostałych przypadków bezpodstawnego wzbogacenia źródłem powstania, bowiem do zaistnienia tego zobowiązania dochodzi w wyniku spełnienia świadczenia przez zubożonego, a nie poprzez jakiegokolwiek inne przesunięcia majątkowe, niebędące świadczeniem (jak w pozostałych wypadkach bezpodstawnego wzbogacenia).

W niniejszej sprawie choć niewątpliwie przekazane przez Gminę L.-Miejski Ośrodek Pomocy Rodzinie w L. świadczenie w wysokości 576,00 złotych było świadczeniem nienależnym, to niemniej jednak powód nie może

domagać się jego zwrotu, a to z uwagi na to, iż zgodnie z art. 409 k.c. obowiązek wydania korzyści lub zwrotu jej wartości wygasa, jeżeli ten, kto korzyść uzyskał, zużył ją lub utracił w taki sposób, że nie jest już wzbogacony, chyba że wyzbywając się korzyści lub zużywając ją powinien był liczyć się z obowiązkiem zwrotu.

Z art. 409 k.c. wynika, że przesłankami wygaśnięcia obowiązku zwrotu są zużycie lub utrata korzyści, dokonujące się w kwalifikowany i obiektywny sposób, a także brak świadomości okoliczności wskazujących na istnienie obowiązku zwrotu. Nie każde zużycie lub utrata prowadzi więc do wygaśnięcia obowiązku zwrotu, ale tylko takie, które w sposób wymierny i dający się obiektywnie ustalić powoduje ustanie wzbogacenia, a nadto nie towarzyszy mu określony stan wiedzy wzbogaconego. O zakresie zwrotu świadczenia nienależnego decyduje powinność przewidywania obowiązku zwrotu. (...) oznacza zarówno sytuację, w której zobowiązany do zwrotu wiedział, że korzyść mu się nie należy, jak również sytuację, gdy, co prawda, był subiektywnie przekonany, iż korzyść mu się należy, lecz na podstawie okoliczności sprawy obiektywnie powinien się liczyć z możliwością obowiązku zwrotu.

Wygaśnięcie obowiązku zwrotu nienależnego świadczenia zachodzi tylko wtedy, gdy zużycie korzyści nastąpiło w sposób bezproduktywny, konsumpcyjny, a więc bez uzyskania jakiegokolwiek ekwiwalentu czy też innej korzyści dla majątku wzbogaconego. Z wykładanego a contrario art. 409 k.c. wynika, że obowiązek wydania korzyści istnieje (nie wygasa), gdy mimo utraty lub zużycia korzyści zobowiązany do jej wydania nadal jest wzbogacony. Jeśli więc zobowiązany do zwrotu wyzbywa się korzyści, oszczędzając sobie wydatków z własnego majątku, np. płacąc własny dług, to nadal jest wzbogacony.

Mając na uwadze powyższe, w oparciu o poczynione na gruncie niniejszej sprawy ustalenia faktyczne stwierdzić należy, iż W. M. zużył uzyskaną od Gminy L.-Miejskiego Ośrodka Pomocy Rodzinie w L. korzyść w sposób całkowicie bezproduktywny, a zatem nie jest on już osobą wzbogaconą, w związku z czym obowiązek jej zwrotu wygasł.

W. M. o tym, iż Gmina L.- Miejski Ośrodek Pomocy Rodzinie w L. przekazał na jego rachunek bankowy kwotę 576,00 złotych tytułem zasiłku pielęgnacyjnego przyznanego jego żonie, już po jej śmierci dowiedział się dopiero w chwili otrzymania pisma z dnia 20 kwietnia 2006 roku, co miało miejsce najpóźniej w dniu 26 kwietnia 2006 roku, kiedy to pozwany zobowiązał się do zwrotu nienależnie otrzymanego świadczenia. Jak zeznał bowiem pozwany przed otrzymaniem w/w pisma nie posiadał wiedzy, iż Miejski Ośrodek Pomocy Rodzinie w L. przelewał na jego konto nadal zasiłek pielęgnacyjny przyznany D. M. po jej śmierci w łącznej wysokości 576,00 złotych, a to z uwagi, iż nie pobierał wyciągów z konta. Wynika z tego, iż pozwany w chwili zużycia korzyści majątkowej nie mógł liczyć się z obowiązkiem jej zwrotu, albowiem nie posiadał wiedzy, iż jakkolwiek korzyść uzyskał. Pozwany wydatkując kwotę 576,00 złotych nie uzyskał przy tym w zamian uzyskanej korzyści ani korzyści zastępczej ani zaoszczędzenia żadnych wydatków, zużywając uzyskaną korzyść całkowicie konsumpcyjnie, przeznaczając je na zaspokojenie bieżących potrzeby. W ocenie Sądu w niniejszej sprawie pozwany wydatkował wpłacone na jego konto przez Gminę L.-Miejski Ośrodek Pomocy Rodzinie w L. środki w łącznej wysokości 576,00 złotych na bieżące potrzeby, konieczne utrzymanie nie powodujące wzbogacenia, jak zakup żywności i leków.

Ponadto przy ocenie stanu wzbogacenia po stronie pozwanego nie sposób pominąć tego, iż jego jedynym źródłem utrzymania jest pomoc przyznawana mu przez Miejski Ośrodek Pomocy Rodzinie w L. w formie zasiłku stałego oraz zasiłków celowych, która i tak nie wystarcza na zaspokojenie wszystkich niezbędnych potrzeb pozwanego takich jak zakup leków, opłacenie rachunków, a przeprowadzenie koniecznego remontu mieszkania. W tej sytuacji trudno, zatem uznać, iż po stronie pozwanego w obecnej chwili istnieje stan wzbogacenia uprawniający powoda do żądania zwrotu nienależnego świadczenia.

Ponadto nawet w przypadku gdyby pozwany w chwili zużycia uzyskanej korzyści mógł się liczyć z obowiązkiem jej zwrotu i po jego stronie istniał stan wzbogacenia, to i tak w ocenie Sądu dochodzenie zwrotu nienależnego świadczenia od osoby, której przecież jedynym źródłem utrzymania jest zasiłek stały oraz różnego rodzaju zasiłki celowe przez instytucję, której głównym zadaniem i celem jest niesienie wsparcia najuboższym, niezgodne jest z zasadami współżycia społecznego i już tylko z tego powodu żądanie to winno zostać oddalone na podstawie art. 5 k.c. Nie można, bowiem pominąć tego, że z jednej strony Gmina L.-Miejski Ośrodek Pomocy w Rodzinie w L. dostrzegając

bardzo ciężką sytuację finansową pozwanego przyznał mu zasiłek stały oraz różnego rodzaju zasiłki celowe, dotację na jeden ciepły posiłek i pomoc opiekunki środowiskowej, a z drugiej strony domaga się od niego zwrotu kwoty 576,00 złotych, której i tak pozwany nie byłby w stanie zapłacić, bowiem żyje już granicy ubóstwa. Trzeba też zauważyć, że ewentualna zapłata kwoty 576 złotych nastąpiła by z zasiłku stałego pobieranego przez pozwanego w kwocie 374 złotych, pozbawiając go środków finansowych do zapewnienia minimum egzystencji. .

Jedynie na marginesie odnosząc się do zgłoszonego przez pozwanego zarzutu przedawnienia roszczenia wskazać należy zarzut taki jest całkowicie niezasadny. Do roszczeń z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia na zastosowanie 10-letni termin przedawnienia, zgodnie z art. 118 k.c.. Zastosowania w tym przypadku nie znajduje art. 30 ust. 3 ustawy z dnia 28 listopada 2003 roku o świadczeniach rodzinnych (Dz.U.2006.139.992 j.t. z późn zm.).

Z uwagi na oddalenie powództwa w całości Sąd zobligowany był również oddalić również wniosek powoda o zasądzenie kosztów procesu w oparciu o art. 98 §1 i 3 k.p.c a contriario .

Mając powyższe na uwadze i na podstawie powołanych przepisów Sąd orzekł, jak w sentencji wyroku.